

tilsigtede Arveretsbestemmelser vilde af føde. Thi disse sidste ere efter Flertallets Opfattelse ensbetydende med et Forsøg paa at tildele de af Staten og Samfundet ikke anerkendte løse Kønsforbindelser en delvis Sidestilling med Ægteskabet. Og ud fra de anførte Betragtninger ønsker Flertallet ikke at række Haand hertil.

Yderligere stiller det samme Flertal Ændringsforslag Nr. 22, gaaende ud paa at tildele § 13, vedrørende Regler om Hemmeligholdelse af Navne paa Mødre, som føde paa den kongelige Fødselsstiftelse; den samme Affattelse, som forefandtes i Regeringsforslaget, saaledes som dette fremsattes i Folketinget.

I saa Henseende skal Flertallet hen vise til den efter dets Opfattelse fuldt ud fyldestgørende Begrundelse, som ledsagede det paagældende Regeringsforslag. Af denne Begrundelse skal hidsættes følgende:

„Efter de Fremskridt, som den nyere Lovgivning og ikke mindst det her foreliggende Forslag betegner i Henseende til Betyggelse for den udenfor Ægteskab fødende Moder og hendes Barn, mener man, at Tidspunktet nu er kommet om end ikke til en fuldstændig Ophævelse af disse Regler, hvad der ved Lovforslagets første Affattelse var Justitsministeriets Tanke, saa dog til en saadan Indskrænkning af dem, at intet Barn gennem disse mister Retten til at kende sin Moder“.

Flertallet godkender ganske den her fremsatte Betragtning, at intet Barn bør miste Retten til at kende sin Moder. Men idet denne Ret altsaa ifølge det anførte Citat er holdt aaben ved den i det her ommeldte Ændringsforslag genoptagne Affattelse, maa Flertallet ogsaa anse denne for fuldt ud hensigtssvarende. Og dette saa meget mere, som denne vides at være i Overensstemmelse med de i saa Henseende fra den kongelige Fødselsstiftelse fremsatte Ønsker.

Endelig stiller Flertallet Ændringsforslag Nr. 38 til § 20 ud fra den Betragtning, at Bestemmelserne om Afsoning af de i Loven omhandlede Bidrag sikkert vilde blive i væsentlig Grad illusoriske,

naar Overøvrigheden skulde kunne fritage for Afsoning, saafremt den skønner, at uforskyldt Fattigdom er Aarsag til Betslængens Udeblivelse. Ved Lovforslaget, som det foreligger, paaføres der Kommunerne betydelige Pligter og deraf flydende øgede Udgifter. Og Flertallet ser ingen Anledning til ved Bestemmelser som den her omhandlede at baandlægge Kommunernes naturlige Bestræbelse efter at søge de paagældende Udgifter holdte indenfor rimelige Grænser ved saa vidt muligt at foranledige Barnefædre til at indfri deres Betslængspligt.

Et *Mindretal* (Dalsgaard, Johansen og Sørensen-Egaa) har haft nogen Betænkelighed ved Ændringsforslagene under Nr. 1 og 11; men da det maa erkendes, at ogsaa adskilligt taler for disse Forslag, har man dog kunnet tiltræde dem.

Derimod kan Mindretallet ikke gaa med til Ændringen under Nr. 15, thi ved den Arveret, Lovforslaget foreslaar, er der taget tilbørligt Hensyn til de Børn, der ere fødte i Ægteskab. Naar hele dette Kapitel skal udgaa, tages der derimod ikke behørigt Hensyn til Børnene udenfor Ægteskab, og dette er ikke rigtigt, thi Børnene staa uden Skyld i deres Stilling, og derfor bør der tildeles dem den Ret, Lovforslaget tilsigter. Der har under Forhandlingerne fra vor Side været gjort Forsøg paa at løse Arveretsspørgsmaalet paa en lempeligere Maade, men det er ikke lykkedes at vinde Tilslutning dertil.

Ændringen under Nr. 22 kan ikke tilraades, thi selv om det er nogen Forbedring af det bestaaende Forhold, bør Reglerne om hemmelig fødende paa Fødselsstiftelsen ophæves.

Paa en Tid, da en Moder, der skulde føde et Barn udenfor Ægteskab, var udsat for Kirketugt og anden haard Straf, kunde der være Grund til at tage de Forholdsregler, der ere knyttede til Fødselsstiftelsen. Men da disse Forudsætninger ikke længere ere til Stede, er det betimeligt at ophæve dette gamle Privilegium. Og det saa meget mere som Hemmeligholdelses-